

Українська культура періоду незалежності

Реформування освіти

- 1) 4 червня 1991 р. — прийняття основного нормативно-правового акта в галузі освіти — Закону України «Про освіту»; визначення законом основних принципів освіти в Україні.
- 2) 1992 р. — затвердження на Першому з'їзді педагогічних працівників України Державної національної програми «Освіта України (XXI століття)»; визначення програмою пріоритетних завдань системи освіти в Україні.
- 3) 19 вересня 1991 р. — створення згідно з розпорядженням Голови Верховної Ради України «Про відродження Києво-Могилянської академії» університету «Києво-Могилянська академія».
- 4) Основні шляхи реформування загальної середньої освіти: визначення державних стандартів усіх рівнів загальної середньої освіти; визначення змісту загальноосвітньої підготовки і відповідних базових дисциплін, наукове та методичне забезпечення загальної середньої освіти, підготовка і впровадження нових навчальних планів і програм, підручників, посібників тощо.
- 5) Зникнення одноманітності в системі середньої освіти; поява авторських шкіл; розвиток нових видів середніх навчальних закладів із ранньою профілізацією — *гімназій, ліцеїв*. Дія програми державної підтримки обдарованих дітей тощо.
- 6) 2005 р. — запровадження зовнішнього незалежного оцінювання (ЗНО) для вступу до ВНЗ (пілотний проект). З 2008р. — на загальнодержавному рівні.
- 7) 2017р. — ВР ухвалила Закон «Про освіту», який передбачив перехід до трирівневої системи освіти.
- 8) 2018р. — початок запровадження Нової укр.. школи та переходу на 12-річне навчання

Реформування системи вищої освіти.

1. 2005 р. — початок процесу інтеграції вітчизняних вузів у європейський і світовий простір після підписання Україною Болонської декларації
2. **Болонський процес** — процес структурного реформування національних систем вищої освіти країн Європи, зміни освітніх програм і потрібних інституційних перетворень у вищих навчальних закладах Європи. Його метою є створення до 2012 року європейського наукового та освітнього простору задля підвищення спроможності випускників вищих навчальних закладів до працевлаштування, поліпшення мобільності громадян на європейському ринку праці, підняття конкурентоспроможності європейської вищої школи.

Основні тенденції розвитку науки

- Провідна наукова установа — Академія наук України, яка в 1994 р. отримала статус національної.
- Створення Вищої атестаційної комісії України (ВАК), Української наукової асоціації, низки галузевих академій.
- Тісні зв'язки з науковими центрами української діаспори.
- Участь українських науковців у спільних міжнародних проектах, наукових конференціях тощо.
- Помітні зрушення в галузі гуманітарних наук (відкриття інститутів української мови, народознавства, сходознавства, археографії).
- Поява нових наукових напрямів (ендокринологія, молекулярна біологія, нейрофізіологія тощо).
- Негативний вплив соціально-економічних проблем перехідного періоду на стабільність роботи більшості наукових установ; виїзд на роботу за кордон за перші сім років незалежності України 6 тис. учених; особливо відчутні втрати науковців серед генетиків, фізиків-теоретиків, фізіологів, біохіміків (так званий «відплив умів»),

- Участь України в найбільших міжнародних програмах століття (космічні програми «Морський старт», «Глобалстар», «Спектр», «Марс-96», «Шатл-97», «Океан» тощо).
 - 2018р. – прийняв та Стратегія розвитку укр. авіабудування (розвиток виробництва літаків АН (КБ Атонова) та вертольотів Мі.
 - Комерціалізація наукової сфери.
 - Криза природничих наук (особливо в ракетній та ядерній галузях) через критично мале фінансування та нестачу фахівців.
 - Розширення можливостей публікувати і впроваджувати результати наукових розробок
- Досягнення і проблеми української культури на початку XXI ст.**
- Комерціалізація мистецтва.
 - Українізація телебачення та радіомовлення.
 - Повернення із забуття творів М. Куліша, М. Хвильового, Є. Маланюка, В. Стуса та ін.
 - Публікація творів представників української діаспори (У. Самчука, І. Багряного, Ю. Липи та інших).
 - Розвиток літератури постмодернізму (твори Ю. Андруховича, О. Забужко, С. Жадана, О. Ульяненка та інших).
 - Помітні зрушення в театральному мистецтві (творчість режисерів-новаторів Р. Віктюка, Б. Шарварка, С. Донченка та інших; поява недержавних театрів).
 - Зрушення в кінематографі (поява стрічок на українську тематику «Роксолана», «Пастка» тощо).
 - Збагачення українського образотворчого мистецтва картинами А. Антонюка («На Голгофу», «Прийдіть і поклоніться»), В. Зарецького («Чорний струмок»), І. Марчука (цикл картин «Шевченкіана») та інших.
 - Зростання популярності українських виконавців та гуртів (гурти «Океан Ельзи», «ВВ», «Скрябін», виконавці Руслана, О. Пономарьов, П. Зібров та інші).
 - Проведення музичних фестивалів («Таврійські ігри», «Червона рута», «Берегиня»),
 - Пропагування творчими колективами українського мистецтва за кордоном, участь у міжнародних конкурсах, фестивалях тощо